

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3023/2539

บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์เอกรา จำกัดโจทก์ บริษัท เงินทุนบางกอกเงินทุน จำกัดผู้ร้อง
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้คัดค้าน บริษัท เอส.สตรีตโรด จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 101, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 27, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 91, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 101, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 27, พ.ร.บ.ดังกล่าว มาตรา 27, ป.พ.พ. มาตรา 226, ป.พ.พ. มาตรา 940, ป.พ.พ. มาตรา 985, ป.พ.พ. มาตรา 193/30, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 94, ป.พ.พ. มาตรา 967, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 146, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 106, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 107

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ร้องเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาร่วมกับลูกหนี้(จำเลย)เมื่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้คัดค้านมีคำสั่งยกคำขอรับชำระหนี้ของผู้ร้องเนื่องจากเจ้าหนี้ได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนตามพระราชบัญญัติล้มละลายมาตรา101แล้วแต่ต่อมาผู้ร้องได้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ผู้ร้องก็ไม่มีสิทธิที่ยื่นคำร้องขอรับช่วงสิทธิคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ที่ยื่นไว้แล้วเพราะไม่มีบทบัญญัติในพระราชบัญญัติล้มละลายฯบัญญัติให้กระทำได้และหากจะถือว่าเป็นคำขอรับชำระหนี้ในฐานะผู้ร้องเป็นผู้รับช่วงสิทธิของเจ้าหนี้ก็พ้นกำหนดเวลายื่นคำขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯมาตรา27,91แล้วผู้ร้องจึงขอเข้ารับช่วงสิทธิคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ไม่ได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลย (ลูกหนี้) เด็ดขาด เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2535ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ผู้ร้องกับลูกหนี้เป็นลูกหนี้โจทก์(เจ้าหนี้) ตามคำพิพากษาในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 12414/2531ของศาลชั้นต้น ซึ่งพิพากษาให้ร่วมรับผิดชอบในฐานะผู้ร้องเป็นผู้รับอวัลต์ตัวสัญญาใช้เงิน ต่อมาผู้ร้องได้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาในคดีแพ่งดังกล่าวเป็นเงิน 18,147,862.26 บาทและยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อผู้คัดค้าน ผู้คัดค้านมีคำสั่ง ให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของผู้ร้อง โดยอ้างว่าเจ้าหนี้ได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ตามคำพิพากษาไว้เต็มจำนวนแล้วตามพระราชบัญญัติล้มละลายพ.ศ. 2483 มาตรา 101 ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม2536 ขอเข้ารับช่วงสิทธิคำขอรับชำระหนี้ ผู้คัดค้านมีคำสั่งยกคำร้องขอเข้ารับช่วงสิทธิของผู้ร้อง ผู้ร้องไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของผู้คัดค้านดังกล่าว เพราะเมื่อผู้ร้องได้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้และเจ้าหนี้มิได้ถอนคำขอรับชำระหนี้ ผู้ร้องจึงขอเข้ารับช่วงสิทธิคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ได้ ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ร้องเข้ารับช่วงสิทธิของเจ้าหนี้ มีสิทธิได้รับชำระหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านว่า ผู้ร้องชำระหนี้ให้แก่โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาและยื่นคำร้องขอรับช่วงสิทธิของโจทก์ต่อผู้คัดค้านเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาสองเดือนนับแต่วันโฆษณาคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดแล้วตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483มาตรา 27 และมาตรา 91 ผู้ร้องจึงไม่อาจรับช่วงสิทธิคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ได้ ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งของผู้คัดค้านและอนุญาตให้ผู้ร้องเข้ารับช่วงสิทธิคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ได้ ผู้คัดค้าน อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืนผู้คัดค้าน ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงฟังยุติได้ว่า ผู้ร้องเป็นผู้รับอวัลต์ตัวสัญญาใช้เงินของลูกหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ และศาลพิพากษาให้ผู้ร้องกับลูกหนี้ร่วมกันรับผิดชอบชำระหนี้จำนวน 7,000,000 บาทพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 16.5 ต่อปี

นับตั้งแต่วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2527 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่เจ้าหนี้ ตามสำเนาคำพิพากษาคดีแพ่ง หมายเลขแดงที่ 12494/2531 ของศาลชั้นต้น เอกสารหมาย ร.3 ต่อมาเจ้าหนี้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายและศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2535 เจ้าหนี้ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ตามคำพิพากษาในคดีแพ่งดังกล่าว ผู้ร้องในฐานะผู้รับอาวัลตัวสัญญาใช้เงินของลูกหนี้ก็ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามสำเนาเอกสารหมาย ร.4 ร.5 และ ร.ค.1 ครั้นวันที่ 6 ตุลาคม 2536 ผู้ร้องได้ชำระหนี้เป็นเงิน 18,147,862.26 บาท ให้แก่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาในคดีแพ่งดังกล่าว และได้ยื่นคำแถลงต่อผู้คัดค้านเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2536 เพื่อเป็นหลักฐานตามสำเนาเอกสารหมาย ร.6 ถึง ร.8 กับได้ยื่นคำร้องเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2536 ขอรับช่วงสิทธิในมูลหนี้ของเจ้าหนี้ซึ่งเจ้าหนี้ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ไว้แล้วตามสำเนาเอกสารหมาย ร.9 ต่อมาวันที่ 17 ธันวาคม 2536 ผู้คัดค้านมีคำสั่งยกคำขอรับชำระหนี้ของผู้ร้อง เพราะเจ้าหนี้ได้ยื่นขอรับชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนแล้วและมีคำสั่งยกคำร้องขอรับช่วงสิทธิของผู้ร้องดังกล่าวด้วยตามสำเนาคำสั่งเอกสารหมาย ร.ค.2 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านว่า ผู้ร้องขอเข้ารับช่วงสิทธิคำขอรับชำระหนี้ ของเจ้าหนี้ที่ยื่นต่อผู้คัดค้านไว้แล้วได้หรือไม่ เห็นว่าการที่เจ้าหนี้จะขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายนั้นจะต้องปฏิบัติตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 โดยต้องยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลาสองเดือนนับแต่วันโฆษณาคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดตามพระราชบัญญัติดังกล่าวมาตรา 27 และมาตรา 91 ผู้ร้องซึ่งเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาร่วมกับลูกหนี้มีความผูกพันที่จะต้องชำระหนี้แก่เจ้าหนี้เมื่อได้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ไป แม้เป็นผู้รับช่วงสิทธิของเจ้าหนี้ซึ่งชอบที่จะใช้สิทธิทั้งหลายบรรดาที่เจ้าหนี้มีอยู่โดยมูลหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 226 วรรคหนึ่งและมาตรา 229(3) ก็มีผลเพียงทำให้มีสิทธิขอรับชำระหนี้ในฐานะผู้รับช่วงสิทธิของเจ้าหนี้ได้ แต่การขอรับชำระหนี้ก็ต้องยื่นคำขอต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์โดยปฏิบัติตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 27 และมาตรา 91 ผู้ร้องจะขอเข้ารับช่วงสิทธิคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ที่ยื่นไว้แล้วหาได้ไม่เพราะไม่มีบทบัญญัติในพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 บัญญัติให้กระทำได้และหากจะถือว่าที่ผู้ร้องขอเข้ารับช่วงสิทธิคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้เป็นการขอรับชำระหนี้ของผู้ร้องก็พ้นกำหนดเวลาขอรับชำระหนี้แล้ว ดังนี้ คำสั่งของผู้คัดค้านที่ให้ยกคำร้องของผู้ร้องที่ขอเข้ารับช่วงสิทธิคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้จึงชอบแล้ว คดีไม่จำต้องวินิจฉัยในปัญหาว่าผู้ร้องมีสิทธิรับช่วงสิทธิคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้เป็นเงินจำนวนเท่าใด ตามฎีกาของผู้ร้องต่อไป ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำสั่งศาลชั้นต้นให้เพิกถอนคำสั่งของผู้คัดค้านและอนุญาตให้ผู้ร้องเข้ารับช่วงสิทธิคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาฎีกาของผู้คัดค้านฟังขึ้น"พิพากษากลับ ให้ยก คำร้องของผู้ร้อง

องค์คณะ

สมิทธิ วราอุปบล · สมาน เวทวินิจ · บรรเทิง มุลพรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3023/2539>